

MORGEN GAAN WE IN LOCKDOWN

STRIPGEDICHT

Aya Sabi

BESMETTE STAD

MORGEN GAAN WE IN LOCKDOWN

STRIPGEDICHT

Het laatste herfstblad is weggeharkt als de lentenacht valt omdat ons half rond zich dichtert naar de zon draait en we met elke afgebogen graad daguren winnen, zo duurt het langer voor de schaduw de kleurdraden uit onze kleren trekt, het pigment uit de bloesjes op onze wangen zuigt. Want het feest is nog niet afgelopen, de flessen zijn maar half opgedronken, niet leeg stukgeslagen. We kunnen toch geen taart in tupperware op de stoep leggen, eet nog even mee en dans zodat de nacht lichtviolet kleurt en niet zwart.

Het zijn maar niet getelde cijfers en de hysterie die we nog kennen van toen we kind waren. Toen we het aantal monsters onder bedden als rode bollen wegschoven op de telramen. Hoe meer we leerden tellen hoe minder monsters we telden.

De onverschilligheid duurt maar tot de dood door onze eigen woonkamers giert en onze ogen even opengaan om daarna dicht te blijven. Het lentelicht uit de ramen is te licht voor onze donkere oogleden. We willen niet dat iedereen kan zien hoe ongelukkig we zijn omdat geliefden gevangen werden in een gouden fotokader op onze televisietafel. Over de doden niets dan goeds.

Alle boze feeksen komen uit een ver oosten waar ze overdatum ontbijten. We kunnen wel muren bouwen, de lucht in een stripkader vangen om het licht hier te houden, maar ze hebben daar vliegende tapijten. Je ziet de beestjes niet kruipen. Dus worden we bang, want zolang we bang zijn, voelen we iets.

Dan zoeken we naar betekenis in deze verlengde dagen, in de mieren tussen het geboren gras tussen de keien tussen de gebouwen van de grootstad. We zeggen: de natuur herstelt zich weer, we bakken zuurdesembrood en delen artikelen over hoe de lucht schoner wordt en openen daarna een nieuw tabblad om onze postcorona vliegvakantie te plannen.

DIT GAAT
VOORBIJ,
IS HET
NIET NU,
DAN IS
HET WEL
LATER.